

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **S. B.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15.7.2013, č. j. 2688/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15.7.2013, č. j. 2688/1.30/13/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6.5.2013, č. j. 5327/9.30/13/14.3-RZ a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustila tím, že vykonávala nelegální práci, jak ji definuje ust. § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, když vykonávala dne 11.9.2012 závislou práci pomocného dělníka, spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny, pro družstvo AHULIŠ, IČ: 26906601, se sídlem Benediktská 722/11, 110 00 Praha, konkrétně na pracovišti v provozních prostorách společnosti HORTIM – International, s.r.o. na adrese Kšírova 242, Brno, mimo pracovněprávní vztah, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený přestupek byla žalobkyní na základě ust. § 139 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 25.000 Kč. Žalobkyni byla dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 16.9.2013 žalobkyně namítá, že ačkoli byl žalovaný v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu povinen v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, z odůvodnění jeho rozhodnutí nevyplývá, zda se žalovaný souladem rozhodnutí a řízení s právními předpisy vůbec zabýval a k jakému závěru v rámci tohoto přezkumu dospěl. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobkyně dále namítá, že protokol o výsledku kontroly, z něhož vycházelo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byl pořízen v rozporu se zákonem, jelikož závěry kontrolního zjištění v rámci tohoto protokolu vycházejí mimo jiné i ze záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, který byl dne 11.9.2012 sepsán s paní G. S., M. D. a A. S. Žalobkyně má za to, že tyto záznamy byly provedeny nad rámec ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, neboť podle tohoto ustanovení je kontrolní orgán oprávněn pouze požadovat předložení dokladů totožnosti a dokladů osvědčujících pracovněprávní či jiný vztah včetně předložení pracovního povolení, kontrolní orgán však není oprávněn provádět výslech fyzické osoby, jak bylo učiněno v případě shora uvedených osob. Žalobkyně je toho názoru, že tímto postupem došlo k obcházení ust. § 8 písm. h) zákona o inspekci práce. O tom, že se jedná o nezákonné obcházení ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, podle názoru žalobkyně svědčí i to, že osoby, se kterými byl záznam sepsován, nebyly vyzvány k prokázání skutečnosti, na základě jakého vztahu tuto práci vykonává, ačkoli prověření této skutečnosti bylo důvodem pro sepsání záznamu. Z obsahu záznamu i z kladených otázek podle názoru žalobkyně vyplývá, že skutečným smyslem nebyl postup podle ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, ale provedení výslechu a získání informací ohledně činnosti dotazovaných osob, aniž by pro takový výslech měli pracovníci kontrolního orgánu jakékoli zákonné oprávnění a zmocnění. Žalobkyně souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně v tom směru, že povinností inspektora je zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění, s výhradou, že tuto povinnost nemůže příslušný instruktor plnit tím, že činí úkony, ke kterým není zákonem zmocněn,

jestliže tyto úkony jsou obcházením zákona. V případě, kdy správní orgán požaduje podání informací od osob odlišných od kontrolovaného subjektu, pak tak podle názoru žalobkyně nemůže činit sepsáním záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, nýbrž může tyto osoby vyslechnout jako svědky podle ust. § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na ust. § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na příslušná ustanovení správního řádu. Žalobkyně dále namítá, že vzhledem k tomu, že osoby podávající informace nebyly poučeny o tom, že nemají povinnost podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce poskytovat pravdivé a úplné informace o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, jestliže by splněním této povinnosti způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým, nemohou být záznamy ze dne 11.9.2012 považovány za záznamy uskutečněné na základě a v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce. V neposlední řadě žalobkyně namítá, že u žádného ze záznamů nebyl přítomen tlumočník a ani před poskytnutím odpovědí na jednotlivé dotazy nebyly osoby podávající informace o právu na tlumočníka poučeny. Toto právo lze podle názoru žalobkyně dovodit z ust. § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na ust. § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na ust. § 16 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že tyto osoby jsou cizími státními příslušníky, bylo povinností kontrolního orgánu tímto způsobem tyto osoby poučit. S ohledem na shora uvedené má žalobkyně za to, že záznamy ze dne 11.9.2012 byly provedeny v rozporu se zákonem a vzhledem k tomu, že protokol o výsledku kontroly vychází z těchto záznamů, nemohl tento protokol sloužit jako důkaz a podklad pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítá, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývají žádné skutečnosti podpořené důkazními prostředky, že by žalobkyně vykonávala závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Žalobkyně poukazuje na stanovisko k definici nelegální práce, podle níž se závislou prací rozumí pouze výkon takové práce, který splňuje současně všechny pojmové znaky uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce a fyzická osoba zároveň tuto práci vykonává za podmínek uvedených v ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce. Žalobkyně namítá, že z podkladů shromážděných správním orgánem (smlouva o sdružení, smlouva o dílo) nevyplývá, že by žalobkyně byla ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, a pokud správní orgán uvedl, že nadřízenost družstva má za prokázanou, toto tvrzení nepodložil odkazem na příslušný důkazní prostředek, ze kterého toto tvrzení vychází. Žalobkyně dále namítá, že pokud žalobkyni měly být dávány pokyny ze strany odpovědných osob družstva AHULIŠ, pak toto bylo činěno v souladu s čl. II odst. 2 smlouvy o dílo. Žalobkyně poukazuje na to, že činnost nevykonávala za mzdu, plat či odměnu, a že způsob vypořádání byl stanoven v rámci smlouvy o sdružení jako podíl na zisku a tento podíl žalobkyně fakturovala jako osoba samostatně výdělečně činná.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení a současně aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15.11.2013 k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uvádí, že s poukazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 23.2.2011, č. j. 1 ÚS 3712/10 nelze rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný

uvádí, že žalobkyně neuvedla žádné ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, ale toliko vymezila odvoláním napadené rozhodnutí a stručně popsala jeho výrok. Dále žalovaný poznamenává, že rozhodnutí vydaná v prvním a ve druhém stupni tvoří dle ustálené judikatury jeden celek.

K žalobním námitkám týkajícím se protokolu o kontrole, záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob a k námitkám týkajícím se práva na tlumočníka žalovaný zcela odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Co se týče naplnění definičních znaků závislé práce, žalovaný rovněž odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 365/2011 Sb., odbornou literaturu a aktuální judikaturu (rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18.4.2013, č. j. 59 Ad 2/2012-66) doplňuje, že v případě ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce se jedná až o důsledky (podmínky) výkonu závislé práce, nikoli o její znaky. Žalovaný má za to, že k témuž závěru je nutné dojít i pozorným čtením stanoviska Ministerstva práce a sociálních věcí, na které odkazuje žalobkyně v žalobě. Žalovaný uvádí, že nemá žádných pochybností o tom, že žalobkyně dne 11.9.2012 vykonávala závislou práci, neboť v daném případě byly beze sporu kumulativně naplněny všechny definiční znaky závislé práce uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Dle názoru žalovaného nelze práci, při níž byla žalobkyně zjištěna, na totožném místě a za stejné organizace považovat za samostatnou, když naprosto shodnou práci pro totožného nadřízeného a na témže místě vykonávali také zaměstnanci družstva AHULIŠ, kteří vůči němu byli beze sporu v závislém postavení. Žalovaný má za to, že v případě žalobkyně se jednalo o zastřený pracovněprávní vztah, známý pod označením „švarcsystém“. Nad rámec uvedeného žalovaný uvádí, že v případě žalobkyně fakticky došlo i k naplnění důsledků závislé práce (ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce), pouze je žalobkyně a družstvo AHULIŠ ukryli pod obchodněprávní vztah, smlouvu o sdružení a fakturaci. Žalovaný doplňuje, že správní orgán prvního stupně nezpochybňoval platnost smlouvy o dílo či smlouvy o sdružení, nicméně v rámci kontroly a následného správního řízení byl zjištěn a prokázán takový skutkový stav, který písemným dokladům neodpovídá. Ze všech dokladů a vysvětlení totiž podle žalovaného vyplývá, že se v případě žalobkyně jednalo o výkon závislé práce, tedy opakující se pracovní činnosti. Žalovaný dodává, že žalobkyně při kontrole sdělila, že práci vykonává na základě pracovní smlouvy (viz seznam kontrolovaných fyzických osob), což jak bylo následně zjištěno, nebylo pravdou. Žalovaný rovněž dodává, že pro posouzení, zda se jedná o výkon závislé práce, je vždy pro kontrolní orgán rozhodující skutečný charakter vykonávané práce, nikoli její teoretické smluvní vymezení.

Žalovaný uzavírá, že žalobkyně svým jednáním porušila právní předpisy a narušila tak veřejný zájem na úseku zaměstnanosti. Dle žalovaného totiž žalobkyně takovým jednáním, kdy na území České republiky nežádala o povolení k zaměstnání, ačkoliv fakticky závislou práci vykonávala, obchází účel, který jí byl umožněn v povolení k pobytu na území České republiky.

Z výše uvedených důvodů se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází protokol o výsledku kontroly ze dne 29.10.2012, seznam kontrolovaných fyzických osob ze dne 11.9.2012, smlouva o dílo mezi žalobkyní a AHULIŠ, družstvo ze dne 1.2.2012, rámcová smlouva o dílo mezi HORTIM – International, spol. s.r.o. a AHULIŠ, družstvo, ze dne 1.2.2007, smlouva o sdružení ze dne 5.1.2012 a výpis z živnostenského rejstříku týkající se žalobkyně ze dne 13.3.2013.

Ve dnech 11.9.2012 až 29.10.2012 byla správním orgánem prvního stupně u družstva AHULIŠ provedena kontrola podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle ust. § 125 v rozsahu ust. § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Dne 11.9.2012 byla provedena kontrola na pracovišti v provozních prostorách společnosti HORTIM – International, spol. s.r.o. O výsledku kontroly byl dne 29.10.2012 pořízen protokol.

Dne 22.3.2013 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení pro možné spáchání přestupku podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a současně bylo nařízeno ústní jednání na den 9.4.2013. Ústní jednání proběhlo za účasti právního zástupce žalobkyně a v jeho průběhu bylo provedeno dokazování přečtením listinných podkladů, které jsou součástí správního spisu. V závěru ústního jednání byl právní zástupce žalobkyně poučen o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 19.4.2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření právního zástupce žalobkyně.

Dne 6.5.2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 5327/9.30/13/14.3-RZ, proti kterému žalobkyně podala včasné odvolání. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 15.7.2013, č. j. 2688/1.30/13/14.3, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.**Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:**

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v rámci odvolacího řízení nedošlo k přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že má ze spisové dokumentace za prokázané, že se žalobkyně dopustila přestupku tak, jak je popsáno ve věcném výroku odvoláním napadeného rozhodnutí, a že se žalobkyně svým jednáním dopustila přestupku spočívajícím ve výkonu nelegální práce dle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Ačkoliv žalovaný tento závěr blíže nerozvedl, nelze z tohoto důvodu s ohledem na znění ust. § 89 odst. 2 správního řádu (odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem). Odvolání žalobkyně totiž ani přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno o odvolací námítky, v nichž by žalobkyně specifikovala, v čem by mělo pochybení správního orgánu spočívat. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2010, č. j. 3 Ads 100/2010-54, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního (správního) rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu (správního orgánu) zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud (správní orgán) opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná ve svém rozhodnutí dospěla k závěru, že OSSZ rozhodla v souladu s platnou právní úpravou, z rozhodnutí žalované je rovněž zřejmé, že neshledala žádné porušení ustanovení správního řádu v rámci prvoinstančního správního řízení. Ačkoli tento závěr blíže nerozvedla, nelze to i s ohledem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu považovat za zásadní pochybení způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí za situace, kdy stěžovatel ve svém odvolání uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu, aniž specifikoval, v čem mělo pochybení správního orgánu spočívat.“

Podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že vykonává nelegální práci.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Závislou prací je podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Závislá práce může být podle ust. § 3 zákoníku práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí též pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení.

Podle ust. § 89 věty první před středníkem zákona o zaměstnanosti může cizinec být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Námítky, v nichž žalobkyně zpochybňuje zákonnost záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle ust. § 132 zákona o zaměstnanosti, které byly sepsány s osobami G. S., M. D. a A. S., soud považuje za nepřipadné. Ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány z těchto záznamů v předmětném řízení o přestupku vycházely, resp. že by tyto pořízené záznamy v tomto řízení sloužily jako důkaz. Záznamy o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 11.9.2012 nejsou mezi listinami provedenými jako důkaz při ústním jednání ze dne 9.4.2013 a rovněž nejsou součástí správního spisu. Z těchto důvodů soud považuje za nadbytečné se těmito námitkami zabývat.

Pokud žalobkyně namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, soud konstatuje, že od nabytí účinnosti zákona č. 365/2011 Sb., kterým se s účinností od 1.1.2012 mění zákoník práce a další související zákony, je třeba za definiční znaky závislé práce považovat toliko znaky uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, tj. práce musí být vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, dle pokynů zaměstnavatele a práce musí být vykonávána pro zaměstnavatele osobně. Pokud ve druhém odstavci ust. § 2 zákoníku práce je dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, jedná se pouze o důsledky výkonu závislé práce a nikoli o její znaky, nejedná se tedy o znaky, jejichž naplnění je nutné pro kvalifikaci práce jako práce závislé.

Po prozkoumání a zhodnocení podkladů ve správním spisu má soud stejně jako správní orgán prvního stupně za prokázané, že žalobkyně pro družstvo AHULIŠ vykonávala dne 11.9.2012 závislou práci, jak ji definuje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, a to práci spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny.

Pokud se jedná o osobní výkon práce žalobkyně, soud uvádí, že jeho naplnění má soud za prokázané s ohledem na skutečnost, že žalobkyni byla dne 11.9.2012 osobně zjištěna při výkonu práce na pracovišti družstva AHULIŠ. Naplnění tohoto znaku závislé práce ostatně nebylo žalobkyní v žalobě nijak rozporováno. Co se týče nadřízenosti a podřízenosti, naplnění tohoto znaku závislé práce lze dovodit již z toho, že podle protokolu o výsledku kontroly ze dne 29.10.2012, jenž nebyl žalobkyní po obsahové stránce zpochybněn, žalobkyně vykonávala totožnou pracovní činnost ve stejném pracovním prostředí, ve stejném čase jako zaměstnanci družstva AHULIŠ. Vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývá i z toho, že družstvo AHULIŠ udělovalo žalobkyni pokyny k tomu, jakou práci má vykonávat, přičemž udělování pokynů a práce byla ze strany družstva AHULIŠ vůči žalobkyni organizována stejným způsobem jako ve vztahu k ostatním jeho zaměstnancům. Na uvedené závěry nemůže mít vliv skutečnost, že ze smlouvy o dílo ani ze smlouvy o sdružení, které jsou součástí správního spisu, vztah nadřízenosti a podřízenosti nevyplývá. Soud má totiž stejně jako

žalovaný za to, že pro posouzení, zda se jedná o výkon závislé práce či nikoliv, je vždy rozhodující skutečný charakter vykonávané práce, nikoli její teoretické smluvní vymezení. V dané věci je tedy rozhodné pouze to, že v řízení byl zjištěn takový skutkový stav, dle něhož žalobkyně dne 11.9.2012 vykonávala závislou práci, nikoli existence či obsah smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní a družstvem AHULIŠ, případně smlouvy o sdružení.

Soud má za nepochybné i naplnění posledního znaku závislé práce, a to výkon práce žalobkyně jménem družstva AHULIŠ. V daném případě podle názoru soudu nelze tvrdit, že žalobkyně vykonávala práci spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny svým jménem a že nesla odpovědnost za výkon své práce, jelikož výsledky její práce nebylo možné mezi výsledky práce ostatních zaměstnanců družstva AHULIŠ (u nichž o naplnění znaků závislé práce není sporu) nijak rozlišit, a nebylo tak zřejmé, za kterou konkrétní činnost měla žalobkyně nést odpovědnost.

O tom, že žalobkyně dne 11.9.2012 vykonávala pro družstvo AHULIŠ závislou práci, svědčí i „Seznam kontrolovaných fyzických osob, jejichž totožnost byla ověřena“ ze dne 11.9.2012, do něhož žalobkyně uvedla a svým podpisem stvrdila, že práci vykonávala na základě pracovní smlouvy.

Na základě shora uvedeného má soud za prokázané, že žalobkyně vykonávala práci pro družstvo AHULIŠ osobně, byla mu podřízena, práci vykonávala jeho jménem a na základě jeho pokynů, vykonávala tedy závislou práci ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, a to bez ohledu na to, že mezi družstvem AHULIŠ a žalobkyní byla uzavřena smlouva o dílo. Závislou práci ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce je totiž podle ust. § 3 zákoníku práce možné vykonávat výhradně v pracovněprávním vztahu, nikoli ve vztahu obchodněprávním (na základě smlouvy o dílo). Vzhledem k tomu, že žalobkyně vykonávala závislou práci a mezi družstvem AHULIŠ a žalobkyní nebyl uzavřen žádný pracovněprávní vztah (pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti, dohoda o provedení práce), naplnila žalobkyně svým jednáním definici nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně jako cizinka byla oprávněna vykonávat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Jelikož žalobkyně závislou práci vykonávala bez povolení k zaměstnání (což ostatně ani nezpochybňuje), nelze než konstatovat, že svým jednáním naplnila i definici nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobkyně svým jednáním porušila jak ust. § 3 zákoníku práce, tak ust. § 89 zákona o zaměstnanosti.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová